

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί Αθήναι

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνη,
ή' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λαπτά δέν έχομε.
αί' στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπνήν,
και εις τήν Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στο χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινας συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρκα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

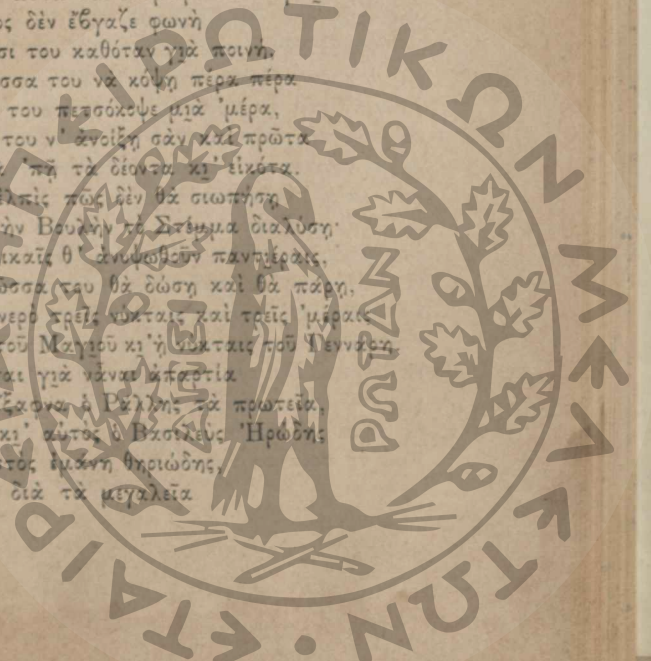
Ένδεκα του Δεκεμβρίου,
σάχλα του Βουλευτηρίου.

Πενήντα δύο και τετρακόσα,
Βουλῆ μουφλουζα και γαιριώσα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Ό δέ Βοριῆς που τὰ πτωχὰ τάρνάκια θνατόνει,
τῆς μύταις εξεπάγωνε κι' εκόντευαν νά πέσουν,
κι' ό Μπούμπουλης τὰ πόδια του σ' ένα σκαμνί τεντόνει
και κλαίει τὰ καράβια του, που θα τὰ κατασχέσουν.
Κι' ό Λόρδος εκάμαρwane τὰ τόσα του πιπίνια
κι' έβγαλε και τὰ δύο του ό Κανταρτζῆς σκαρπίνια,
και με τὸ κομπολόγι του φουσῶ και ξεφυσῶ
και τῆς χιλιάδας, Περικλῆ, 'μετροῦσε τὰ μισά.
Κι' ένα παλτό εκοίτετο σὲ μιὰ γωνιά ριγμένο
κι' έβλεπες από κάτω του βαθειὰ βαθειὰ χωμένο
του Δομοκού τόν Βουλευτήν, τόν νέον Φωτιάδην,
όπου του ρούντηγ τήν βραδὴν τόν ώρκισαν τροχάδην,
και τώρα τρία κι' εκατόν μετρῶ ό Λόρδος γίδιχ
κι' έτσάκισε μαζί μ' αὐτὰ του Χάμπρο τὰ παγίδιχ.
Κι' ό κύριος Θεόδωρος δέν έβγαζε φωνή
κι' άμίλητος 'στή θέσι του καθόταν για ποιητή
και προτιμῶ τῇ γλώσσα του νά κόψη πέρα πέρα
καθὼς και τὸνα χέρι του πετσόκοψε μιὰ 'μέρα,
παρὰ τὸ στοματάκι του ν' ανοίξη σάν κλάβρωτα
και σάν πολυξέρος νά 'πῇ τὰ δόντα κι' εικότα.
Και τότε μόνον εἶν' έλαπὶς πὸς δέν θά σιωπήσῃ
όταν τῆς μπόμπας τήν Βουλῆν κα' Στάγμα διαλύσῃ
τότε και πάλι Γαλλικαῖς θ' ανασταθῶν πανηγείρας,
τότε και πάλ' ή γλώσσα του θά δώσῃ και θά πάρῃ,
και θά 'μιλῇ χωρὶς νερό τρεῖς νύκται, και τρεῖς 'μέρας
κι' ή 'μέρας νάναι του Μαχίου κι' ή νύκταις του Πενήντη.
Τώρα μονάχα καθεται για νάναι άπιστία
και μὴν του πάρῃ εξαφάν, ή Βαλλῆς τὰ πρωτεῖα,
γιατί θυμήσου πὼς κι' αὐτός ό Βασίλειος 'Ηρόδης
σάν εγεννήθη ό Χριστός εκάνη θρησιώδης,
ότι πολλὰ φοβήθηκε διὰ τὰ μεγαλεῖα

μὴν τοῦ τὰ πάρη ὁ Χριστὸς κι' ἀντίο Βασιλεία.
Καὶ τὸ ῥωλόγι, Περικλῆ, ἐσημαίνει τὰς τρεῖς
κι' ἐπεφταν μούτζαις σὰν βροχὴ καὶ σὰν χαλάζει λόγοι,
καὶ μετὰ τὰ δέκα δάκτυλα ἡ πότνια πατρὶς
ἀδρῶς τὸν ἀσπροπρόσωπον πυρπολητὴν εὐλόγει.
Κι' ὁ Κουκουρίκος δυνατὰ τὸ κράτος ἐμακάριζε
καὶ κουκουρίκου φώναζαν μαζί του τὰ κοκόρια,
κι' ἐκ τῆς Γαλλίας μιὰ φωνὴ 'στ' αὐτιά μας ἐμακάριζε
πῶς θὰ μᾶς κατασχέσουνε τὰ τρία μας βαπόρια,
καὶ τὸ μαντάτ' ὁ Μπούμπουλης ἀκούσας τὸ χαρμόσυνο
'στὴν Μαύρη Μοῖρα ἔκανε μετὰ κλάμματα μνημόσυνο,
κι' ἔφθνε ὡς 'στό πάλκο μου τοῦ Μπούμπουλη τὸ κλάμμα,
ὁ δ' Ὀριγώνης, Περικλῆ, προτοῦ ἡ μπόμπα πείρη,
εἰς τὸν Μακρὴ τὸν Βουλευτὴ καὶ βιολιτζὴ συνάμα
εἶπε κανένα μερακλὴ γιὰρὲ νὰ μᾶς βαρέση,
κι' ὁ βιολιτζὴς ἐθύμωσε μ' αὐτὸν τὸν Ὀριγώνη
κι' ἀνακατώσας τὸνομα τὸν φώναζε Τρυγώνη,
κι' ἀπὸ τὸ κρῦο πέφτανε τρυγόνια καὶ μπεκάτσαις
καὶ τῶν ρητόρων ἠλώμιαζαν καὶ τῶν βουδῶν ἡ φάτσαις,
καὶ τὰντερα γουργούριζαν ἀπὸ τὴν αἰτίαν
κι' ἐνστάσεις δέκα ἔγιναν διὰ τὴν ἀπαρτίαν,
κι' ὁ Βάλληνας δὲν ἔπαυε πολλὰ δημηγορῶν
κι' ἐδῶθ' ἐκεῖθε πῆγαιναν οἱ Ραλλικοὶ τρεχάτοι,
κι' ἡ Λορδοστρουγγὰ ἔξυπναγε νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
καὶ πάλι δίπλα τόπερε μετὰ πολὺ ραχάτι.
'Ὅταν δ' ἡ ροδοδάκτυλος ἀνέτειλεν Ἡὼς
τῆς Λόρδας ὁ περίδοξος κι' ἐπιφανὴς υἱὸς
ἀνέκραξε «τετέλεσται» κι' εἰς ἓν του μόνον νεῦμα
ὁ Χάμπρο μετὰ τῶν λοιπῶν παρέδωκε τὸ πνεῦμα,
κι' ἐκοψ' ἐδῶ κι' ἐκοψ' ἐκεῖ καὶ μηδενὸς ἐφείσθη
κι' εὐθὺς τὸ Νομοσχέδιον τῆς μπόμπας ἐψηφίσθη
μ' ὅλα τὰ τρίτσα κάτσα του καὶ μ' ὅλα τοῦ τάρτικου,
καὶ τῶν Ρωμῶν οἱ δανεισταὶ γενήκανε ρεντίκοια,
καὶ τῶρ ἄς μαλλοσέρνεται ἡ δόλια των καυκάλα
κι' ἀλλοίμονό τους, Περικλῆ, ἂν δὲν μᾶς δώσουν κι' ἄλλα.
Καὶ σαλεπτίζηδες 'στὴ Βουλὴ ἐμπήκαν μετὰ σάλπι
κι' ἦταν ἀλήθεια μιὰ χαρὰ κανένας νὰ τοὺς βλέπῃ,
κι' ἐχήμεζαν οἱ Βουλευταὶ ποῖος νὰ ρουφήξῃ πρῶτος,
μόνο σάλπι προόστυχο δὲν ἦπε ὁ Μπουρλότος,
μήτε καμμιὰ δὲν ἔφαγε σαλεπτίζῃ κουλούρα,
γιατὶ αὐτὸς σὰν ντιστεγκὲ καὶ τῆς Ἀγγλίας θρέμμα
ἀπὸ καιρὸ συνείθισε γιὰ διαίτα καὶ κοῦρα
νὰ πίνῃ μόνον εὐγενὲς κεφαλαίουχων αἶμα.
Καὶ τότε πλέον ἄσματα ἠκούσθησαν παροίνια
καὶ τίρι λίρι αἱ χορδαὶ ὀργάνων παραχόρδων,
καὶ βόμβαρδα διάτορα μαζί με βομβαρδίνια
τριγύρω 'στὸν βομβαρδιστὴν ἐδόμβουν Χαρτολόρδον,
κι' ἡμέρα ἐξημέρωνε φαρυμακωμένης Τρίτης
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὁ καὶ φαρυμακωμένης,
ιδῶν τὸ πῶς τοὺς ἄθλους του ἡ στρουγγὰ ἐξετίμα,
ἀμέσως τὴν παρέπεμψε 'στῶν ρουσφετιῶν τὸ τμήμα,
κι' οἱ πάντες συνεώρτασαν τῆς μπόμπας τὴν κραιπάλην
κι' ἔλα κι' ἐγώ, βρέ Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω πάλιν,
κι' ὅταν σὲ βλέπω τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ σοῦ μιλῶ
τὴν μπόμπα ἐνθυμούμενος εὐθὺς θὰ σὲ φιλῶ.
Π.—Ἦρε κι' ὁ Λόρδος τὴν δὸν διὰ τῆς μπαταρίας
κι' ἐμεῖς δὲν ἐφανήκαμε κορόιδα φανταρίας,
καὶ τοῦ Μπουρλότου σήμερον ὑμνεῖ τὸ τριλαμπές
Βουλὴ καὶ Στέμμα καὶ λαὸς καὶ κάθε του μπεμπές,
καὶ στέλλοντες τοὺς δανειστὰς 'στὰ Γιοῦρκ δίχως ναῦλον
ἐκ βάρους ἐλυτρώθημεν χρεῶν φαυλεπιφάτων.
Καὶ τὸ τριάντα ἤκουσε τοῦ Λόρδου καὶ πενήντα

κι' ὁ Βασιλεὺς μας ὁ γλεντζές μετὰ τόσο καρδία,
κι' ἐπῆγε μετὰ τὸν Ἀθελάν κι' ἐγλέντισε 'στὴ Ρωμὴ
γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ, Φασουλῆ, τὸ ντέρτι του κι' ἡ Ρωμὴ
κι' εὐχήθησαν μετὰ 'στῶν Ρωμῶν τοὺς δανειστὰς τοῦ
νὰ βάλωμε καμμιὰ φορὰ 'στὴν κάψα καὶ τοὺς Ρωμῶν
'Ἡ δόξα, φίλε Φασουλῆ, δὲν πρέπει νάχῃ χρεῖ
καὶ νὰ τῆς σφίγγουν τὸν λαίμο τσιφουτῆδες Ἑβραῖοι,
κι' ἂν ἔχῃ χρεωλύσια καὶ τόκους εἰς τὴν ῥάχην
νὰ κατορθώσῃ ὅπως οὖν 'στό τέλος νὰ μὴν τῆχῃ,
κι' ὅποιος δὲν σκάζει κανονιὰ μὲ φάνεται καθῶν
μὰ τοὺς προκινδυνεύσαντας τὸ πάλ' ἐν Μακρῶν.
Φ.—Τώρα κι' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, τοῦ γένους τὸ Παλῆ
εἰς ἀλήθες εἰσέρχεται δημοιουργίας στάδιον
ὡς τώρα μετερρύθμιζε μονάχα κι' ἐδελτιώνει
καὶ πότε μᾶς ἐξέστανε καὶ πότε μᾶς ἐκρύωνε
καὶ μετὰ τὸ ράψε ξίλωσε ἡ δρᾶσις του ἐπέρνα...
κι' αὐτὰ τὰ χρόνια, Περικλῆ, ὅπου μᾶς ἐκιδέφα
ἦσαν σὰν μιὰ παρασκευὴ καὶ προετοιμασία
πῶς νὰ γενοῦν τὰ δάνεια ἐσπερινὴ θυσία,
μὰ τώρα πούκανε ἀρχή, χαρὰ γιὰ τὴν πατρίδα...
τώρα θὰ στέκεται κι' αὐτὴ ἀπικου 'στὴν βαλβίδα,
κι' ἀρχίζει γιὰ τὸν Λόρδο μας τὸ στάδιον τῆς δρᾶσις
ἀντάξιον τῆς εὐγενούς καὶ σιδηρᾶς του κράσεως.
'Αρχὴ τὸ ἡμῖς παντὸς μᾶς λέγουν κι' οἱ ἀρχαῖοι,
ὅπου δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ὡσάν κι' ἐμᾶς τυχαῖοι,
καὶ κάθε πρᾶγμα 'στὴν ἀρχὴ ὀλίγον σὲ τρομάζει,
μὰ συνεθίζεις ὕστερα καὶ τρέχεις ὅλο ντρίτα,
κι' ὁ κόσμος σὰν ἐμβρόντητος τὸ θάρρος σου θαυμάζει
κι' ἀκολουθοῦν τὸ πρῶτον μποῦμ καὶ δεύτερα καὶ τρίτα
καὶ σὺ μονάχος ἀπορεῖς πῶς ἦσαν τὸσον βλάξ
κι' ἐπλήρωνες τὰ χρεῖ σου ἀνελλιπῶς ὡς τώρα,
καὶ ρίχνεσαι 'στους δανειστὰς μετὰ μπόξ καὶ πύξ καὶ
καὶ παίζεις τὴν Μαλτέζικη μετὰ τὰ καθῶνία μόρα,
καὶ σέτε τοὺς φωνάζεις σὺ κι' αὐτοὶ φωνάζουν ὅσο
καὶ τοὺς τινάζει 'στὰ ψηλὰ φουρνέλο καὶ μπουρλότο
καὶ διαπραγματεύεσαι χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος
καὶ δρᾶν ἀρχίζεις κι' ἀφεδρᾶν, καὶ ὄρων καὶ κόντρα ὄρων
γυμνῶνεις τὸ λεπτότερον τοῦ σώματός μας μέλος,
ὅπου 'στὴν καθαρεύουσαν καλεῖται ἀφεδρῶν.
Π.—Πολὺ σωστὰ μοῦ φαίνεται πῶς ὁμιλεῖς, σάλπι,
θυμήσου καὶ τὴν Ἀλεποῦ μαζί μετὰ τὸ λεγοντάρι.
Μ' αὐτὸν τὸν Χαρτολόρδο μας πολλοὺς θὰ χαστοκώμεται
κι' ἄς πᾶψωμε τὰ λόγια μας τὰ φαῦλα καὶ ζεστοκώμεται
γιατὶ 'στὴν τόσην δρᾶσιν του ἂν τὸν παραφουρξίσωμε
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ πληρώσῃ τίποτα.
Φ.—Ἐλα καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, 'στὴν ῥάχην μου νὰ δρᾶς...
Π.—Ἀξύλιστος καὶ σήμερα, κανάγια, θὰ περάσῃ...
ἀκόμη μετὰ κρατεῖ χαρὰ γιὰ τὸ φουρνέλο τόση
κι' ἀδυνατεῖ τὸ χέρι μου νὰ σὲ ξυλοφορτώσῃ.

**Βουδοῦρης πρὸς τῶν Γάλλων τὴν Βουλὴν
μετὰ τρόπον καὶ μ' εὐγένειαν πολλήν.**

Βουδοῦρης ὁ Βασιλεὺς, ὁ μέγας καὶ πολὺς,
ὁ Προεδρεύων κι' ἄλλοτε καὶ τώρα τῆς Βουλῆς,
προσέρχεται περιχαρὴς καὶ σφίγγει κάθε χεῖρ
τοῦ συναδέλφου Δουποῦ μετὰ θερμῆς φιλίας,
κι' ὅλ' ἡ Ρωμαϊκὴ Βουλὴ θερμότατα συχαίρει
τὴν προσφιλὴ συνάδελφον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας.

γιατὶ κι' αὐτὴ πραγματικῶς πολὺ φτηνὰ τὴν ἑλῶτωσε
ἀπὸ τὴν μπόμπα τοῦ Βαγιάν, ἀναρχικοῦ τῶν δρόμων,
κι' οὔτε κανένας Βουλευτὴς τῶν Γάλλων δὲν τὰ τσίτωσε
κι' ἐκάθισε 'στὴν ἐδρᾶν του χωρὶς κανένα τρόμον,
κι' ἐκεῖν' ἡ συνεδρίασις στιγμὴν δὲν διεκόπη
κι' ἰθαύμασαν τὸ θάρρος σας Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη.

Κι' οἱ Βουλευτοὶ Ἕλληνες ἀκόμη ἀποροῦν
πῶς ἡ Βουλὴ σας σύσωμος δὲν πῆγε 'στὸν ἀέρα,
καὶ νὰ σὰς γράψουν ἔλεγαν καὶ νὰ σὰς συγχαροῦν
ὅταν καὶ μπόμπα σὺν Θεῷ ξανάφετε δευτέρη.
Ἐμεῖς ἰδῶ δὲν βάζομε γι' ἀναρχικούς μαρὰζι,
τὴ Σύνταγμα ἀπαξάπαντας μᾶς ἔκαμε πλουσίους,
κι' ἂν δὲν σὰς συνεχάρημεν ἐγκαίρως δὲν πειράζει...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μετὰ 'στους Παρισίους.

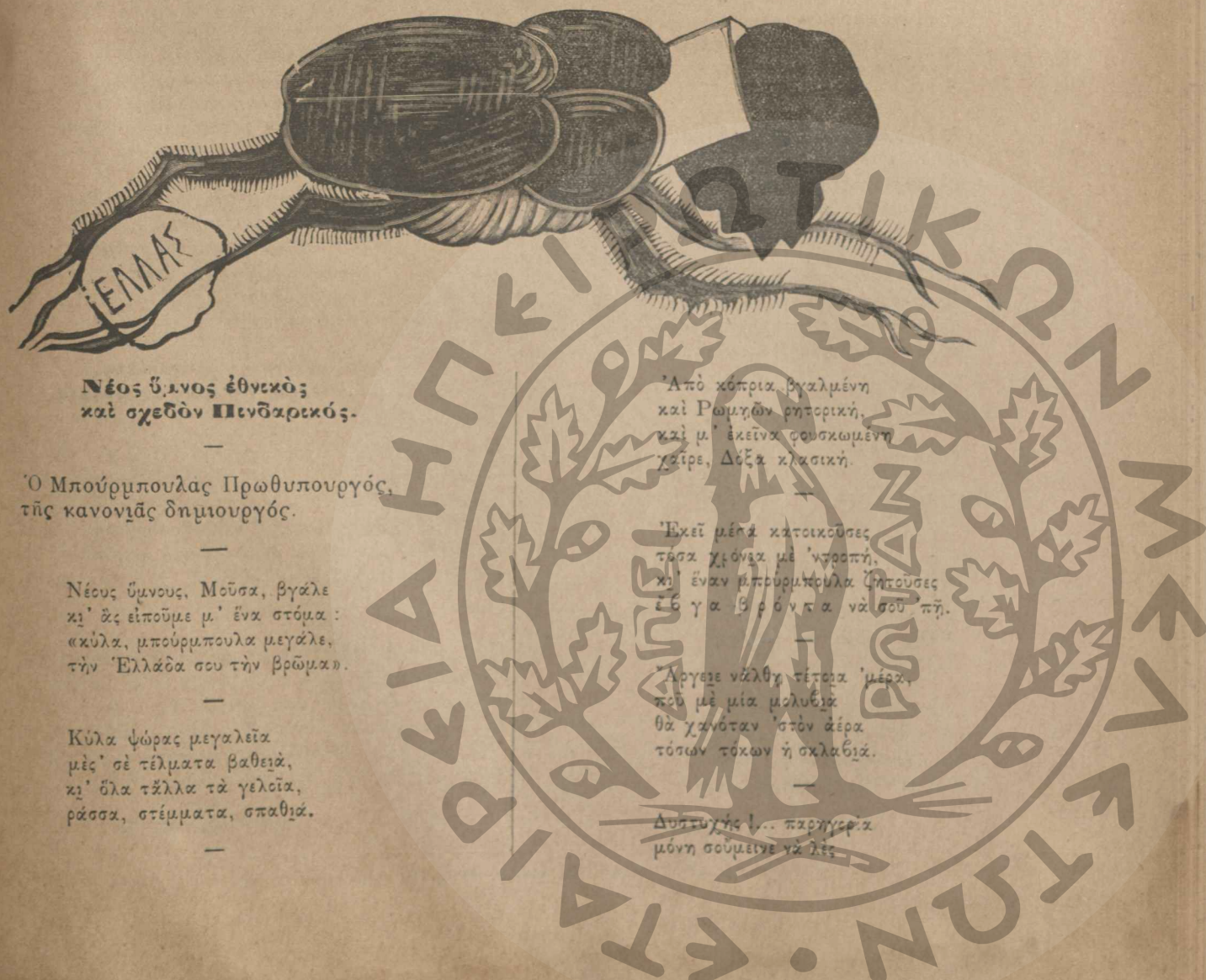
**Ὁ Φραντζέζος 'στὸν Βουδοῦρη,
πυχεῖ κούτελο καὶ μούρη.**

Εὐγένεια καὶ τοὺς Ρωμηούς περικοσμεῖ μεγάλη,
αἰ' ὅσα δὲ μᾶς γράφετε καθεὶς συνεχινήθη,
μὰ σὰς συγχάριμεν θερμῶς κι' ἐμεῖς οἱ φίλοι Γάλλοι
γιατὶ κανένας κι' ἀπὸ σὰς ποῶς δὲν ἐφοβήθη

τὸν Ἐξελάν Πρωθυπουργόν, τὸν Ἕλληνα Βαγιάν,
τὸν Λεϊλάμαν τὸν κλεινὸν καὶ τὸν Μαχραγιάν,
κι' ὅταν ἡ μπόμπα ἔσκασε μετὰ βρόντον 'στὴν Βουλὴν
οὐδὲ λαὸν ὁ κτύπος του δὲν ἐκίχζε κι' Αὐλὴν,
καὶ σεῖς ὡς 'στό ξημέρωμα μπαστακῆδες καθίσατε
καὶ νὰ τὴν ρίξῃ πρὸ καλά καὶ σεῖς τὸν βροθήσατε.

Ἡ μπόμπα αὐτὴ ἐτάραξε τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην...
δὲν εἶχε δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην,
ἀλλ' ἦτο νέα συσκευή κι' οὐσία κεραυνίτις,
ποῦ νὰ τὴν πιάσῃ δὲν 'μπορεῖ κι' ὁ πλεόν θαρραλέος,
ἐκτὸς ἂν εἶναι τῶν Ρωμῶν μονάχα Κυβερνήτης
διὰ τῶν προπατόρων του μαχόμενος τὸ κλέος.

Καὶ τὸ Παρίσι ἔσεισε ὁ κρότος ὁ μέγας
καὶ σαπριστὴ καὶ σακρενὸν ἐφώναξε πᾶς Γάλλος,
κι' ὅποταν λόγος γίνεται καὶ τώρα καὶ 'στό μέλλον
περὶ βρομῶν τρομακτικῶν κι' ἐκρήξεων φουρνέλων,
θὰ μένετε παράδειγμα μοναδικῆς ἀνδρείας
εἰς ὅσους φεύγουν ἐντρομοὶ πρὸ πάσης μπαταρίας.
Ἐμεῖς θαρρῶ πῶς εἴμεθα μηδενικὰ μπροστὰ σας...
αὐτὰ καὶ κατασπάζομαι τὴν Γαληνότητά σας.

πώς θά πέση μπαταρία
και νά κάνης ότι κλαίς.

Μέ καρδιόχτυπο μεγάλο
εμελέτας τόν σκοπό μας,
κι' ένα χέρι δέρνει τ' άλλο
και τὰ δὴ τὸ πρόσωπό μας.

Κόκκινη σὰν Ἄσσοις Κουῖπα
ἐκυττοῦσες τὰ λεφτὰ
μέ Μυριανθούση λοῦπα
κι' ἐλαχτάριζες γι' αὐτά.

Κι' ἀνασθήκωνες τὸ βλέμμα
μέ παράπονο κρυφὸ,
κι' ἐκρυφόβλεπες τὸ Στέμμα
καὶ τὸν Λόρδο τὸν σοφὸ.

Μέ ντορβάδες καὶ ταγάρια
πηλαλοῦσες τακτικά,
κι' ἐκλαιγες εἰς τὰ ζαγάρια
νά σοῦ δώσουν δανεικά.

Μοναχὴ τὸν δρόμο πῆρες
καὶ ξανᾶλθες μοναχὴ
μ' ἔναν Κόντε καὶ μέ ψείραις
κι' ἀπὸ πρῶτα πιὸ φτωχὴ.

Ἄλλος σ' ἐκλαψε 'στ' ἀλήθεια,
μὰ σ' ἐγέλασε φρικτὰ,
ἄλλος σοῦταξε βοήθεια
καὶ σ' ἀφῆκε 'στ' ἀνοικτὰ.

ὦρμέ 'στὴ συμφορὰ σου! . .
ἐξεκούμπισαν καὶ σέ,
κι' ὁ ταλαίπωρος παρᾶς σου
ἦλθε σὸ οὐ φ καὶ β ε ρ ε σ έ.

Νέτα σκέτα τὰ Ταμεῖα
καὶ μιὰ Τρίτη τὸ πρωὶ
τοῦ Μυλλόρδου μπόμπα μία
σκάζει 'μπρός σου μέ βοή.

Εἰς αὐτὸ τὸ πατατράκκ
ὅλους εἶδα χαρωπούς,
κι' ἐκραξαν φοῦφοῦ λὰ β ρ ά κ α
εἰς τὸν Χάμπρο καὶ λοιπούς.

Ἐπετάξαν ὡς 'στ' ἀστέρια
κι' εἶπαν κι' ἔναν ἀμυνέ,
κι' ὅλοι 'σήκωσαν τὰ χέρια
γιὰ νά ποῦν τοῦ Λόρδου Ν α ί.

Τί φρικτὴ αὐγὴ κι' ἐκείνη!
τρέμει κάθε λογισμὸς . . .
ἄλλος βρόντος δὲν ἐγίνη
πάρεξ Κρούπ βομβαρδισμός.

Ἄλλο πιὰ δὲν συλλογιέσαι
παρὰ πιὸ πολλὰ νὰ φᾶς,
κι' ὅλο σειέσαι καὶ λυγιέσαι
καὶ βρισίδια δὲν ψηφᾶς.

Σὰν τὸν βράχο, ποῦ ἀφίνει
κάθε βρώμικο νερὸ
εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνη
εὐκολόσθυστον ἀφρό,

Ἔτσι σθύνει τὸ βρισίδι
'μπρός 'στὸ μοῦτρο τὸ βαρὺ
καθενὸς Ρωμηοῦ κασιδῆ,
ποῦ τοὺς Φράγκους χέ... καί...ρεῖ.

Τόσα πέφτουνε τὰ θέρι-
σμένα στάχλα 'στους ἀγρούς,
ὅσους τάφους κρύβ' ἡ φτέρη
ἀπὸ δόξ' ἀκόμ' ὑγρούς.

Ἀπὸ κόπρια βγαλμένη
καὶ Ρωμηῶν ρητορικὴ,
καὶ μ' ἐκείνα φουσκαμένη
χαῖρε, Δόξα κλασικὴ.

Κι' ὅποιος 'μπρός του πιὰ σέ βλέπει
θά σοῦ ψάλλῃ «τραλαλά!...
μόνο μπουρμπουλὰς σοῦ πρέπει
σὰν κι' αὐτὸν νὰ σέ κυλά.»

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις**

Θεοὶ καὶ ἄνδρες, ποῦ γι' αὐτοὺς σέ πάει ριπιδὶ
ἔργον λαμπρὸν τοῦ Μιχαήλ τοῦ καὶ Κωνσταντινίδη,
μυθολογία δηλαδὴ πολὺ καλογραμμένη,
μέ τύπον γλαφυρότατον κι' εἰκονογραφημένη.
Ἐκεῖ Θεῶν φεγγόβολοι καὶ ἀνθρώπων μεγαλεῖον
καὶ 'στῆς Ἑστίας βρίσκεται τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Πῶ! πῶ!... Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
πείμιλλοντες εἰς κάλλος, εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
μ' εἰκόνας διαφόρους καὶ τεχνικὰς πολὺ,
ὅπου 'μποροῦν νὰ γίνουν καὶ σαλονίων στολὴ.
Μπορεῖς καὶ μπαναμάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στέλλῃς...
κομψότης, λούσο, χάρις, καὶ φτήνια ὅση θέλῃς.